Proletari din toate țările, uniți-vă!

La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ☆ nr. 37 (493) sîmbătă 5 Mai 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

Iașii în sărbătoare. Prin fața tribunei împodobite, trec oamenii muncii din întreprinderi, școli și facultăți. Aparatul fotografic a prins în obiectivul său carul alegoric al fabricii „Țesătura Iași" (sus) *și...*
...un aspect din coloana demonstranților (jos).

5 mai, ziua presei comuniste

Prieten, sfătuitor

Din vuietul neostenit al orașelor cu uzine mari și pînă sus, în liniștea munților, unde hălăduiesc ciobanii și tăietorii de lemne, străbate slova măruntică și ageră a ziarului. O primește cu bucurie omul, fie el dulgher sau profesor la universitate. Fiindcă omul muncitor din țara noastră vrea să fie mereu în mijlocul vieții; e dornic să afle izbînzile tovarășilor lui mulți de muncă, bucuriile și necazurile lor, să afle cum luptă popoarele lumii pentru pace, progres și prietenie, e setos să audă cuvîntul încercat al partidului îndrumîndu-i pașii în marea și complicata sarcină, construirea socialismului. Și ziarul îi aduce, zi cu zi, toate acestea. Ziarul îi e prieten și sfătuitor.

Prieten, îndrumător, îndemn viu la luptă; trăsăturile acestea minunate le are întreaga presă comunistă, a cărei zi internațională se sărbătorește în fiecare primăvară, de 5 mai. Sărbătoarea aceasta are o tîlcuire emoționantă, de omagiu, pentru că tot la un 5 mai, cu 44 ani în urmă, a apărut primul număr al „Pravdei" leniniste, ziarul iubit al poporului sovietic. „Pravda" are o istorie glorioasă. In anii de restriște, în ilegalitate, a mobilizat pe muncitori la luptă împotriva asupririi. A fluturat pentru prima oară în lume steagul construirii socialismului, iar azi îl poartă sus pe cel al făuririi comunismului. Ea duce în toată țara sovietică cuvîntul Partidului Comunist, îndrumă, povățuiește, critică greșelile, lipsurile, demască fără cruțare pe dușmanii păcii și ai libertății popoarelor.

De aceea, ziua de 5 mai a devenit sărbătoare. Iar dragostea de adevăr, adînca legătură cu poporul, a „Pravdei", a devenit pildă luminoasă pentru toate ziarele comuniste și muncitorești din lume. Sînt multe aceste ziare și ele devin din ce în ce mai cunoscute, mai prețuite. Numele ziarelor „Szabad Nép" (R.P. Ungară), „l'Humanite" (Franța), „Rude Pravo" (R. Cehoslovacă), „Daily Worker" (Anglia) și a altor zeci de publicații comuniste și muncitorești este rostit cu dragoste, cu respect. Oamenii simpli le iubesc, fiindcă ele sînt devotate adevărului, cauzei clasei muncitoare, deosebindu-se adînc de ziarele burgheze reacționare, care împrăștie minciuna, căutînd să ascundă exploatarea și să învrăjbească țările.

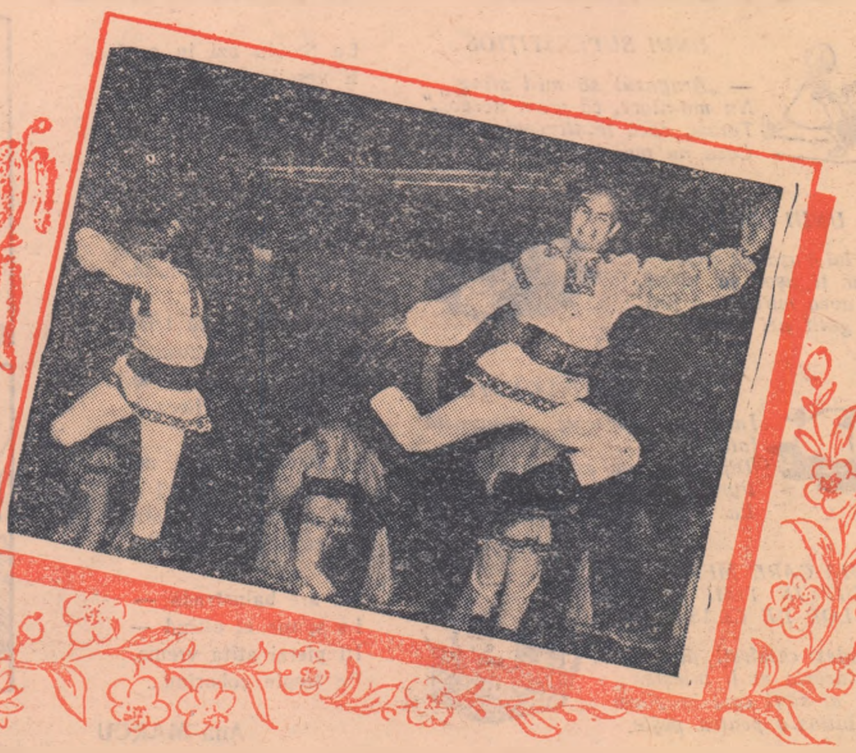
In patria noastră, în fruntea presei comuniste stă „Scînteia", care va împlini în curînd 25 de ani de viață. Continuînd tradițiile de luptă ale „Scînteii" ilegale, ea înflăcărează poporul nostru în muncă, în acțiunile pentru pace. Din experiența „Scînteii" învață toate ziarele și revistele de la noi. Intre acestea se află și cele care vi se adresează vouă, copiilor: „Scînteia pionierului", „Pionir" „Cravata Roșie" „Luminița". Ele vă sînt tovarăși și veseli și sinceri, care vă învață să fiți buni, cinstiți și harnici, vă aduc vești de la prieteni necunoscuți de pe tot întinsul țării, vă aduc în dar basmele și poeziile scriitorilor noștri.

Fiți mîndri, bucuroși, cînd la casele voastre din orașul zgomotos sau din satul liniștit de munte, bate poștașul, dîndu-vă foaia ce miroase a cerneală proaspătă de tipar. Ea e o părticică dintr-o tradiție glorioasă, un mesaj al partidului, al poporului întreg, pentru voi.

Galați. Un grup de demonstranți în costume pitorești trece prin fața tribunei.

Pe scena sălii Excelsior din București, una din numeroasele echipe artistice care au prezentat spectacole în după amiaza zilei de 1 Mai, execută un dans popular.

„Salutăm pe Bulganin și Hrușciov!"

Zilele acestea Londra a trăit din plin un eveniment important. Timp de 9 zile, N. A.Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem, au vizitat Regatul Unit. Plină de căldură a fost primirea pe care au făcut-o oaspeților locuitorii din Portsmouth și Londra

In timpul șederii lor în Anglia ei au făcut diverse vizite și au avut mai multe convorbiri cu Anthony Eden, primul ministru al Regatului Unit, cu dl Selwyn Lloyd, ministrul Afacerilor Externe și cu alți membri ai guvernului.

La 19 aprilie, N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au depus o coroană de flori la monumentul ridicat în memoria ostașilor Marii Britanii căzuți în luptă, pentru patrie. Cu cîteva ceasuri înainte de sosirea oaspeților, locuitorii Londrei umpluseră străzile, iar cînd mașinile s-au apropiat, a răsunat din sute de glasuri un „ura" puternic. Femei, bărbați, copii, fluturau batiste, salutînd entuziaști.

Tovarășii Bulganin și Hrușciov au vizitat de asemeni orașul universitar Oxford.

Studenții de acolo i-au înconjurat și, care mai de care, au vrut să-i vadă, să-i salute. La plecare, două fete engleze au ieșit înaintea oaspeților. Ele purtau placarde pe care era scris în limba rusă: „Salutăm pe Bulganin și Hrușciov! Cum v-a plăcut Oxfordul?".

In convorbirile care au avut loc între reprezentanții U.R.S.S. și ai Marii Britanii, aceștia au recunoscut că îmbunătățirea relațiilor sovieto-engleze corespunde intereselor popoarelor ambelor țări.

Referindu-se la aceasta, N. S. Hrușciov a spus: „Dumneavoastră domnilor, nu vă place comunismul. Noi știm acest lucru. Nici noi nu ascundem că nu ne place capitalismul. Dar noi trebuie să trăim în pace... N-avem intenția să vă convingem să vă însușiți sistemul nostru și să renunțați la sistemul capitalist. De aceea nici dumneavoastră nu trebuie să vă pierdeți timpul să ne convingeți să renunțăm la sistemul nostru socialist. Care este atunci soluția? Soluția este una singură — coexistența pașnică. Altă soluție nu există. Problemele litigioase nu trebuiesc rezolvate pe calea războiului". Declarația tovarășului Hrușciov a fost primită cu interes în toată Anglia.

In cursul tratativelor s-a ajuns la concluzia că Uniunea Sovietică și Anglia se vor baza în relațiile lor cu celelalte țări pe principiul respectării independenței și al neamestecului în treburile celorlalte țări.

Uniunea Sovietică și Anglia vor face tot ce le stă în putință pentru a contribui la menținerea păcii în Orientul Apropiat și Mijlociu. S-au examinat de asemenea problemele privind dezvoltarea continuă a comerțului între U.R.S.S. și Regatul Unit. Dezvoltarea comerțului va putea să aducă o contribuție la crearea unor relații mai strînse între cele două țări.

Tot în cursul acestei vizite s-a discutat despre dezvoltarea legăturilor culturale dintre cele două țări și s-a stabilit că este nevoie ca fiecare din cele două țări să cunoască cît mai mult din literatura, arta, celeilalte. Cît mai multe delegații de oameni de știință, de artă, să plece dintr-o țară în alta să se înfăptuiască o cît mai adîncă cunoaștere reciprocă.

. . . .

La 26 aprilie s-au încheiat tratativele și a fost semnată declarația comună cu privire la dezvoltarea continuă a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Anglia. Semnarea declarației este privită cu încredere de toate popoarele lumii care văd în aceasta un mare succes în lupta pentru pace. Aceasta arată încă odată lupta consecventă care o duce Uniunea Sovietică pentru preîntîmpinarea unui nou război.

La 7 mai 1895, la conferința Societății fizico-chimice ruse din Petersburg, vestitul om de știință rus A. S. Popov a prezentat primul aparat de radiorecepție din lume. Cînd inventatorul radioului a demonstrat modul de funcționare a aparatului său, era greu să-ți închipui viitorul strălucit al acestei invenții. Descrierea realizărilor radiotehnicii ar fi părut oamenilor din secolul trecut o poveste minunată. In zilele noastre însă, basmul minunat a devenit realitate.

Astăzi „ziarul fără hîrtie și fără distanțe", cum îl numea Lenin, pătrunde în case, în cabinele vapoarelor ce străbat mările, în cele ale avioanelor în zbor, în autovehicule în plină viteză — doar învîrtind un buton.

Și nu numai atît. Oamenii de știință din toată lumea au găsit numeroase aplicații ale radioului în tehnică și știință.

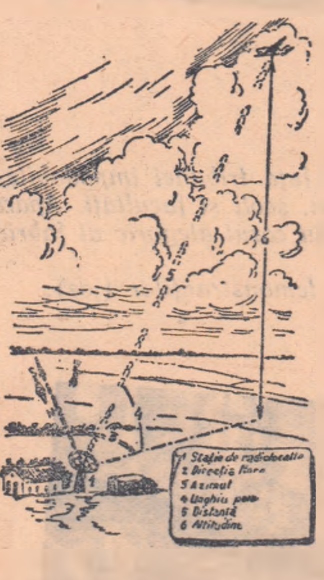
Radioul în slujba omului

● Radioul este mijlocul de transmisiune cel mai perfecționat. Aceasta, din pricină că el nu cere nici un fir de legătură. Incercați să întindeți firele pînă la un vapor care pleacă într-o cursă îndepărtată sau pînă la un avion care zboară printre nori! Nu e cu putință. Prin radio se obține însă legătura dintre diferite puncte de pe uscat, de pe mare și din aer. Aceasta se face cu viteza fulgerului. Distanța cea mai mare între două puncte pe pămînt este de 20 de mii de kilometri. Undele radiofonice o străbat în a 15-a parte dintr-o secundă.

— Telegramele nu așteaptă. Ele trebuie transmise imediat. Aparatele care funcționează automat pot transmite sute de cuvinte pe minut.

● Radiolocația, una dintre cele mai de seamă cuceriri ale științei și tehnicii din epoca noastră, se bazează tot pe undele de radio. Cu ajutorul radiolocației se poate descoperi un vas sau un avion ascuns în ceață, se poate urmări în ce direcție se mișcă el și cu ce viteză, ferește vasul de ciocniri cu alte vase pe timp de ceață. Un post de radiolocație instalat pe un avion ajută pe pilot să „vadă" pămîntul în timpul zborului de noapte sau de la o mare înălțime deasupra norilor.

Navigația — știința metodelor de conducere sigură și precisă a vapoarelor — a fost îmbogățită cu o nouă metodă.

Căpitanii au început să-și ducă vasele în largul mării după semnalele stațiilor de radio de pe țărm.

● Se poate oare vedea peste munți și păduri? Nu de mult așa ceva era posibil numai în povestea cu oglinda fermecată. Astăzi, pe cale electrică se transmit la distanțe mari orice fel de imagini în mișcare. Pe ecranul televizorului se pot vedea filme, se pot urmări transmisiuni din sălile de concert și teatru. Ba, mai mult, televizorul îți aduce imagini în relief, în culori naturale. Televizorul instalat la telefon îți arată cu cine vorbești.

● In știință, recepționarea prin radio are de asemeni o largă folosire. Radioul ajută meteorologilor să cerceteze oceanul aerian și să primească din toate colțurile țării, date transmise de stațiile meteorologice. Stațiunile meteorologice automate — care funcționează fără oameni — instalate în pustiuri, pe vîrful munților, în Arctica, pe insulele nelocuite, înlocuiesc pe om acolo unde acesta nu poate trăi un timp îndelungat și transmit în locul lui date prețioase asupra timpului.

— Radiolocația este de mare folos în astronomie. Ea face posibilă observarea meteorilor. Tot cu ajutorul undelor de radio, astronomii au putut măsura mult mai simplu și mai exact distanța pînă la lună.

— In medicină de asemenea se folosește încălzirea prin oscilații de înaltă frecvență. Ele străbat ușor corpul omenesc și ajută la tratarea multor boli.

● In multe ramuri ale industriei a pătruns în ultimul timp radiolocația pentru topirea metalelor, pentru sudură și călirea produselor metalice. Curenții de înaltă frecvență care la posturile de radio se folosesc pentru crearea undelor de radio, servesc acum la încălzire.

U-M-O-R

EPIGRAME

UNUI SUPERSTIȚIOS

— „Aragazul să mi-l sting
Nu mă-ntorc, că n-am noroc..."
Totuși, dacă te-ntorceai,
Casa nu mai lua foc.

UNUI INGIMFAT

Nasul lui i-așa de sus,
Că i-ar fi ușor să [illegible]ă,
De-ar avea miros mai fin,
Ce-au gătit azi cei din lună.

UNEI DEZORDONATE

Intre-un purceluș și-această fată
Diferența nu este prea mare.
Purcelușu-ntreaga zi murdar e—
Ea umblă murdară ziua toată.

UNUIA CARE MERGE LA PESCUIT IN TIMPUL ORELOR DE CLASA

Cam ades chiulești din clasă.
Sportu-acesta nu-ți priește.
Singur ai să-ți cazi în plasa
Ce-ai întins-o pentru pește.

Balustrada

La Sandu azi în casă
E veselie mare
Și mama e gătită
Ca-n zi de sărbătoare.

De oaspeți mulți și veseli
Răsună casa toată,
Dar din atîtea fețe,
Doar una-i îmbufnată.

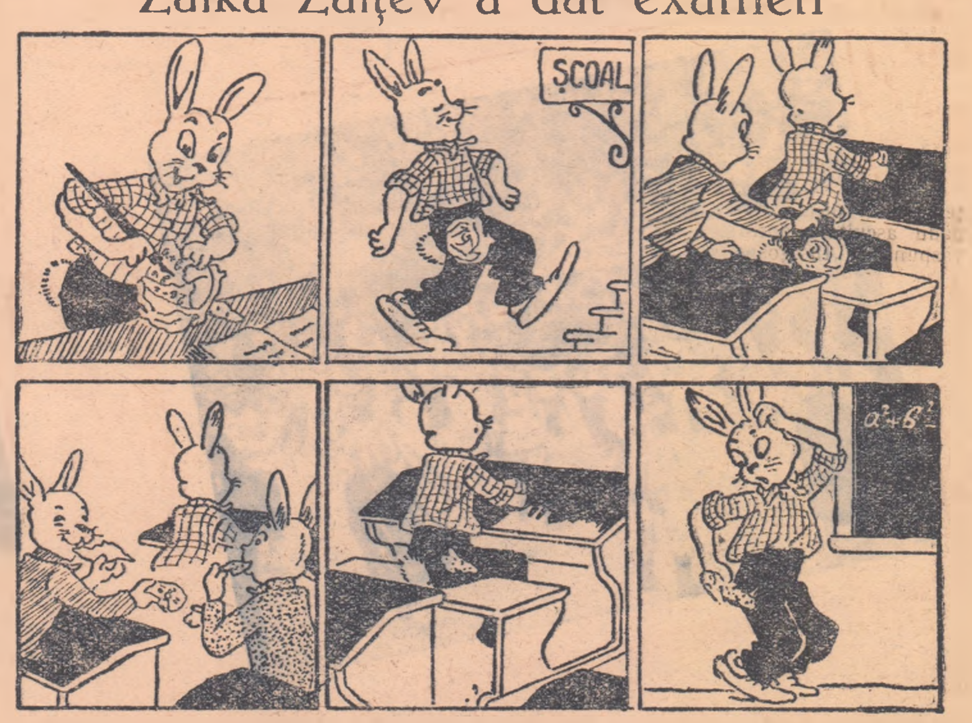
Sănducu-i gazdă tristă
Și lucru-i de mirare,
Pricina-ar vrea s-o afle
Din oaspeți — fiecare.

— Păcat de casă nouă,
C-atîta s-a muncit!
Ce scară-o fi și asta?!
De ea nu-s mulțumit...

Nu are balustradă —
Le spune el oftînd —
Iți pierzi atîta vreme
Pe trepte coborînd...

Ana MARCU

Zaika Zaițev a dat examen

Zaika Zaițev a găsit un șiretlic. Și-a făcut fițuici pe foi de varză. Dar colegii i-au mîncat varza. Ce ghinion! (Din „Pionerskaia Pravda").

IATA CUM SE PREGATESC CEI CARE DAU PENTRU PRIMA OARA EXAMEN

„Ce-o fi cu a IV-a?"

Dacă cineva, sosit pe neașteptate în școală, ar controla caietele la clasa a IV-a, ar vedea că nici unul din cei prezenți nu a venit la școală cu temele nefăcute. Și trebuie să adaug că la clasa a IV-a nu lipsește nimeni!

Acest lucru vi se pare „curios" poate, totuși să știți că nu e nici o minune la mijloc. Totul se explică prin faptul că în clasă sînt zece pionieri și că ei au reușit să-i atragă „de partea lor" și pe ceilalți patru, care n-au devenit încă pionieri...

★

Lucrurile însă n-au fost totdeauna așa cum sînt azi; în clasa a IV-a mai erau copii care întîrziau, ba — de multe ori — lipseau chiar cîte o zi două, iar alții își mai „împrumutau" unul altuia caietul de teme. Și cu toate că e „cam greu" de recunoscut, trebuie să spun că rezultatele n-au întîrziat să se arate. Astfel, pe pătrarul al II-lea, la clasa a IV-a, cinci elevi au primit note mici.

Atunci copiii au început să se frămînte, să discute, să arunce vina unul pe indisciplină, altul pe întîrzieri, pe copiat și pe cîte și mai cîte... Discuțiile acestea însă au ținut numai două-trei zile după încheierea pătrarului. Apoi totul a fost ca la început.

— Dă-mi te rog caietul tău. Vreau să verific niște rezultate... sau: „Știți, tovarășe învățător, ieri am fost bolnav... D-aia n-am putut veni..."

...Și pe al treilea pătrar deci lucrurile s-au repetat, cu toate că de astă dată n-a fost decît un singur școlar cu nota 2. Dar, ori cum, erau încă destule note 3.

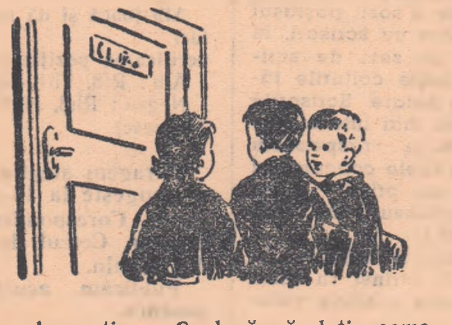
— Ce-i de făcut? s-a ridicat atunci un glas din clasă (Era glasul unui pionier slăbuț, nu tocmai înalt, cu o privire arzătoare). Nu vă e rușine vouă, ăstora care întîrziați și lipsiți mereu? continuă el.

— Olteanu are dreptate... îl susținu un băiat pe președintele detașamentului. Numai că... Numai că el ar fi trebuit să vorbească mai de mult cu cei care s-au obișnuit să întîrzie zilnic sau cu cei care lipsesc de la lecții. Olteanu a crezut că e necesar ca numai el să învețe și numai el să vină regulat la școală. Pe ceilalți însă nu s-a gîndit să-i ajute.

Cei ce erau de față la discuție mai adăugară una, alta, iar celor care lipseau de la lecții le fu dată ca exemplu colega lor Anișoara Creangă.

— Uite, Anișoara, — spuse Silvia Popescu, — deși stă la 6 km. de școală, n-a lipsit niciodată... Ba, cît ar fi vremea de rea nici nu întîrzie măcar. Acei care întîrzie mereu sau lipsesc, n-ar putea veni la timp?

Să vă spun drept, nu prea le-a venit bine celor care se știau cu musca pe căciulă. Ori cum, să te trezești cu întreaga clasă că îți

face observație... Cred că vă dați seama. Maria Ardeleanu, una din cele „în cauză", chiar a plîns puțintel atunci...

★

De la cele de mai sus a trecut cîtva timp.

In clasa a IV-a „atmosfera" s-a schimbat. Acum nu mai îndrăznea nimeni să lipsească sau să vină cu temele nescrise. Se mirau cei din celelalte clase. „Ce-o fi cu a IV-a? Ați auzit? Nici azi n-a lipsit nimeni!...

Zilele treceau însă și nu se mai mira nimeni. Frecvența regulată a celor dintr-a IV-a devenise ceva obișnuit. Și scrierea temelor de asemeni. Și iată că, acum, în preajma examenelor, copiii nici măcar nu se gîndesc ca vreunul din ei să nu capete notă de trecere.

Ba, după cîte am auzit eu, Nicolai Oțelaș va intra la examene purtînd cravata de pionier, deși, pe celelalte pătrare, era și el printre cei codași...

Budila — regiunea Stalin.

Stefan ZAIDES

Poveste cu un scris buclucaș

Chiar la cîteva zile după începerea anului școlar, în clasa a IV-a a Școlii medii nr. 22 din Capitală a intrat o fetiță necunoscută. S-a oprit în fața clasei, neștiind în ce bancă să se așeze.

— Pe cine cauți? au întrebat-o fetele.

— Nu caut pe nimeni Am venit să învăț. Sînt și eu în clasa a IV-a.

— A-aa! Ești nouă!... Și cum te cheamă?

— Silvia! răspunse încet fetița.

Fetele începură să i se prezinte pe rînd, îi povestiră întîmplări din clasă, iar pînă la urmă îi găsiră și un loc în bancă.

Cam la vreo două săptămîni după sosirea noii venite, tovarășa învățătoare ceru caietele de teme, ca să le corecteze. Frumos îmbrăcate, cu scris curat și îngrijit, caietele fetelor din clasa a IV-a n-au prea avut nevoie de „mîngîierea" creionului roșu al tovarășei învățătoare Dar... iată și caietul Silviei Pete de cerneală, rînduri cu litere cînd mici, că abia le zăreai, cînd atît de mari încît depășeau liniatura, împestrițau toate paginile.

— Asta nu-i scris de elev în clasa a IV-a! o mustră tovarășa învățătoare. Chiar și cei dintr-a I-a scriu mai frumos Să-ți corectezi neapărat scrisul...

Tot restul orei, Silvia n-a scos un cuvînt. Dar abia ieși tovarășa învățătoare din clasă că și izbucni:

— Ce are cu mine? Așa e scrisul meu! Nu pot altfel...

— Ba poți! îi răspunseră fetele. Și noi scriam urît., dar uite că acum... Ce-ar fi, Silvia, să-ți cumperi un caiet din acela de caligrafie. și să scrii numai acolo?

Poate că, dacă i-ar fi dat cineva o palmă Silvia nu s-ar fi supărat atît de mult ca la auzul acestor cuvinte. Iși strînse ghiozdanul și plecă singură spre casă.

La ce s-o fi gîndit Silvia în zilele care au urmat acestei întîmplări nu se poate ști. Atîta doar că într-o dimineață ceru mamei sale bani, ca să-și cumpere caiete cu „linii mari și mici".

Se știe că e mult mai greu să înveți corect o melodie pe care te-ai obișnuit s-o cînți greșit, decît să înveți o melodie nouă. Tot așa se întîmplă și cu scrisul. Te străduiești să scrii literele corect, dar parcă mîna nevăzută a obișnuinței îți împinge cotul și literele ies iarăși stîlcite. Dar Silvia nu s-a lăsat biruită. Timp de două pătrare și-a scris temele numai pe caiete cu „linii mari și mici".

Odată, nu de mult, în clasa a IV-a s-a dat o dictare Pentru prima oară după atîta vreme, Silvia scria pe caiet obișnuit. Uniforme și corecte, literele se înșirau, una după alta, formînd cuvinte, fraze.

Tovarășa învățătoare se opri lîngă Silvia, citi cele scrise și zîmbi. Ridică apoi caietul și-l arătă întregii clase.

— Iată, copii, un scris de școlar în clasa a IV-a!

Si dedesubt, pe foaia caietului, trecu cu creionul roșu nota 5.

Emil DOBRESCU

Clasa noastră

Clasa noastră este una din clasele fruntașe pe școală. Anul acesta, noi vom da pentru întîia oară examene. Deaceea învățăm serios încă de pe acum. Dar cu toate că ne pregătim pentru examene, participăm și la alte activități; de pildă activitatea artistică. Astfel, unii copii din clasa noastră au jucat în piesa „La noi în gospodărie"; alții cîntă în cor. De asemenea ne pregătim și pentru serbarea de sfîrșit de an.

Amelia Stancu
cls. a IV-a Școala elementară nr. 2 com. Bucu raionul Slobozia

Nu-l vom lăsa noi...

Toți colegii mei se pregătesc acum pentru examene. Unii repetă materia din urmă, alții rezolvă probleme sau scriu după dictare. Avem însă un băiat — Șerban Pandele — pe care nu-l prea trage inima să stea să învețe, deși trebuie să știți că-i amenințat să rămînă repetent. Bineînțeles, noi căutăm să-l ajutăm. Unul îi arată la romînă altul la aritmetică. Nu-l vom lăsa noi.

Angela Cretu
clasa a IV-a școala elementară Strunga Oltina raionul Băneasa-C-ța

Brigadierii colectivei

Părinții Ilenei intraseră în colectivă. De cum se iveau zorile și pînă pe înserate, cînd ziua se întîlnea cu noaptea, nu mai conteneau cu treburile. Ba la gospodărie, ba acasă. Ileana, după ce se întorcea de la școală, era adevărata gospodină a casei. Iși strîngea părul cu o năframă, își punea un șorț și „hai la treabă, gospodină Ileană!" Cînd se întorceau părinții de la munca cîmpului, cina era gata.

Intr-o seară pe cînd tatăl își nota ce are de făcut a doua zi, intră și ea în vorbă. Ii spuse tatei că ar vrea să muncească în colectivă. Dar acesta n-o înțelese din prima clipă și nu dădu ascultare dorinței ei, ci-i răspunse: „In gospodărie sînt treburi grele, pe care nu le poți face tu". Ileana a fost mîhnită cîtva timp. Intr-o bună zi însă o porni spre gospodărie, să stea de vorbă cu baci Mihai, îngrijitorul de animale al gospodăriei. Poate că el o va înțelege și-i va da ceva de făcut. Ileana Pop a început deci să dea ajutor la hrănirea și îngrijirea animalelor mici ale gospodăriei. Baci Mihai era mulțumit. I-a spus Ilenei să-i mai aducă și alte ajutoare.

Ea a povestit toate cele întîmplate colectivului de conducere al unității, care hotărî ca, în timpul liber, pionierii să meargă la gospodărie. Așa s-a născut ideea organizării brigăzii tinerilor crescători de animale mici, din comuna Săpînța, raionul Sighet.

In fiecare vineri și marți dimineața micii îngrijitori se înființează la ușa grajdului.

— Hai, baci Mihai, deschide mai repede. Ii e foame lui Brezean (Brezean e un tăuraș de toată frumusețea).

— Vreau să văd cum arată vițelușul meu, se foiește altul, nerăbdător. Pop Vasile are în mînă o oală cu lapte pentru tăurașul lui. Stan Ileana curăță ieslea și Ileana Pop cară apă cu cofa. Ceilalți pionieri țesală sau așează culcușul tăurașilor. Cînd totul e gata și se apropie ora de plecare, își iau rămas bun de la baci Mihai, și hai la școală!

Nu au o experiență îndelungată brigadierii așa că, înainte de a da de mîncare animalelor, stau întotdeauna de vorbă cu tehnicianul sau cu baci Mihai, ca nu cumva să facă vreo greșeală în cantitatea de hrană pe care o dau viteilor. Micii crescători de animale s-au obșnuit să-și noteze în fiecare zi, în jurnalul lor de însemnări, cum cresc animalele, precum și obiceiurile și manifestările pe care le observă la ele. Pionierilor din brigadă le-a devenit dragă această muncă și tovarășii din gospodărie îs mulțumiți de treaba pe care o fac. Ades îl auzi pe baci Mihai, grăjdarul, spunînd: „Ei, fătul meu, așa ajutoare, mai rar! Mi-i tare dragă brigada asta".

E. CHIRAN

Noii prieteni nu sînt deloc speriosi...

Cum să învățăm?

Bogdan Victor, președintele detașamentului 5, era cam nedumirit: „Cum spune Munteanu că nu-i ajunge timpul pentru lecții? Că el, Victor, mai are și vreme să se joace. Nu, nu se poate, se vede că Munteanu, în loc să învețe, se ocupă cu cine știe ce năzdrăvănii"...

Nu o dată a discutat Bogdan cu Munteanu despre felul în care învață el. Insă, de fiecare dată, primea același răspuns: N-am timp, nu știu cum să fac ca să învăț mai bine. „E clar că Munteanu nu știe să învețe", s-a gîndit într-o zi președintele detașamentului. Și pentru că mai erau și alții ca Munteanu, Bogdan s-a sfătuit cu colectivul de conducere, și împreună, au hotărît să încerce a da răspuns la această întrebare.

Peste cîteva zile, detașamentul 5, de la Școala mixtă de 7 ani nr. 1 din Alba Iulia, avu o adunare.

In ziua adunării, Munteanu Nicolae veni la școală înainte de ora fixată. Ii spusese președintele detașamentului că aici va primi răspuns la întrebarea „Cum să învățăm?". Deschise ușa clasei și mirat de cele văzute pășí grăbit înăuntru.

O nouă gazetă de perete, flori, planșe, hărți împodobeau clasa. In fața unui panou, un grup de pionieri discutau foarte veseli și arătau spre caricatura ce înfățișa pe Grapa Victor suflînd la ore sau sărind pe bănci. Mai erau și alții puși la panou, și pionierii făceau mare haz de ei.

Pe o măsuță din colțul clasei, erau rînduite multe caiete: „Expoziția caietelor de notițe". Munteanu se apropie, se uită la cîteva. Deodată întoarse spatele, roși și dădu să plece. Reveni însă și privirea i se opri iarăși asupra caietului său de notițe, care

se afla acolo, plin de cerneală, dezordonat, numai cu cîteva fraze din fiecare lecție. Era tare mic și neînsemnat pe lîngă cele ale lui Sicoie Augustin, Truță Maria, Robonțescu Aurel.

Adunarea era pe sfîrșite. Cioară Marcela, pionieră fruntașă la învățătură, citea ultimele fraze din referatul ei. Lui Munteanu îi veneau acum în gînd multe din cele spuse la adunare: Să înveți cu perseverență și nu superficial, nu toci, studiază lecțiile sistematic. Un plan al zilei bine alcătuit, atenția la ore și aplicarea în practică a celor învățate, ăsta-i răspunsul la întrebarea „Cum să învățăm?".

★

Nu știu dacă, în urma acestei adunări, Munteanu a „învățat să învețe". In orice caz i-a prins bine și ar putea să prindă bine și altora care, ca și Munteanu, se vaită într-una: „N-am timp, nu știu cum să fac, ca să învăț mai bine".

D. FREAMAT

Așa apare „Scînteia pionierului”

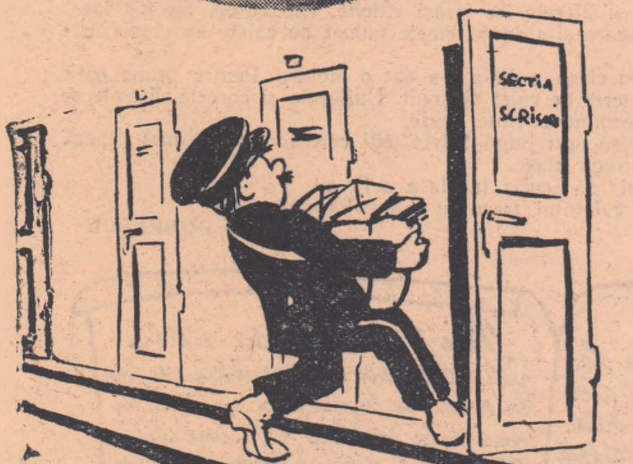
— Gheorghiță, trebuie să scrii un reportaj...

— Gata ! Imi iau bicicleta și plec...

— Nu pleci nicăieri. Vei scrie un reportaj despre gazeta noastră, le vei povesti cititorilor cum apare „Scînteia pionierului”.

...Dragi cititori, iată-mă încurcat. Am scris despre atîtea fapte, despre atîția tovarăși... și acum nu știu cum să povestesc despre noi, cei care lucrăm la gazetă. Poate ar fi bine să rog un coleg să mă ajute cu un sfat.

Redacția are mai multe secții : școli, viață de organizație și sport, scrisori, literatură și artă, informații, etc. Intru la scrisori. Dar aici nu se prea poate discuta acum. Puțin înaintea mea a sosit poștașul și și-a deșertat tolba mare cu scrisori. In fiecare dimineață vine cu zeci de scrisori de la cititori din toate colțurile țării, ba chiar și de peste hotare. Scrisorile sînt citite de îndată. Cele mai interesante sînt publicate, celorlalte le răspundem prin poștă. De curînd, în zilele concursului „Cine știe mai mult ?”, am primit peste 10.000 de plicuri cu răspunsuri. De abia au încăput într-o cameră !

Intru în altă secție. Aici îi întîlnesc aproape pe toți tovarășii, strînși în jurul unei mese, pe care se află schițele viitorului număr al gazetei.

— Atunci în locul ăsta intră un reportaj despre...

— Nu se poate ! E locul curiozităților științifice.

— Bine, atunci în pagina a III-a.

Se pare că numărul e schițat.

— Stați, tovarăși ! Am uitat umorul (se întîmplă, destul de des, să uităm de umor, de jocuri distractive, de construcții...)

După ce-și află loc și umorul, intră o tovarășă și anunță bucuroasă că a sosit o scrisoare în care un corespondent ne anunță despre o faptă pionierească. Trebuie să apară, neapărat, în pagina I-a.

In sfîrșit, planul gazetei e gata. Acum tovarășii redactori și reporteri își revăd articolele. Desenatorii schițează primele ilustrații. Dactilografele transcriu manuscrisele. Un tovarăș se ceartă la telefon cu un scriitor — al cărui nume nu-l destăinuiesc acum — pentru că nu vrea să scrie o poezie. Spune că n-are timp ! Fotograful e foarte supărat : a fotografiat un colț viu și ariciul s-a mișcat.

După ce fiecare articol a fost scris și sînt gata toate ilustrațiile, materialul este trimis la tipografie.

„Casa Scînteii”, unde se află redacția și tipografia noastră, e atît de mare, încît, umblînd prin secțiile ei, cutreierîndu-i coridoarele, fără să-ți dai seama parcurgi mulți kilometri.

Textul scris este cules la linotipe. Ele seamănă cu niște mașini de scris, doar că sînt cu mult mai mari și aștern rînduri de plumb. Ilustrațiile sînt copiate pe plăci de zinc, cu ajutorul unor aparate complicate. Apoi textul și ilustrația se reîntîlnesc pe masa paginatorilor. Sînt potrivite de obicei de către tovarășul Ionescu Nicolae, care lucrează această meserie de aproape 40 de ani, și de un tovarăș mai tînăr, Răileanu Teodor. Pe masa lor apare primul exemplar al gazetei. Un exemplar cam greu, numai și numai din metal. Vă dați seama cît de „greu” ar fi să-l citiți...

După alte cîteva operații tipografice, gazeta de metal ajunge în rotativă. Ea este mașina de tipărit propriu-zisă. Rotativa de la „Casa Scînteii” este mare cît o casă cu etaj.

Sînt potrivite rolele, culorile... Tovarășul Negruș Simion, mașinistul, apasă pe un buton și prin fața sa începe să treacă gazeta în mii și mii de copii. Din cînd în cînd oprește mașina, scoate un număr și-l citește. Comunistul Negruș Simion, unul dintre numeroșii tovarăși care muncesc la gazeta noastră, se bucură foarte mult cînd află în paginile ei cîte o faptă frumoasă, pionierească. El e primul cititor al gazetei. De la „Casa Scînteii” zecile de mii de numere ale gazetei se despart. Vor face călătorii mai lungi, ori mai scurte, cu toate mijloacele de transport posibile, pînă ce vor ajunge la voi, cititorii acestor rînduri.

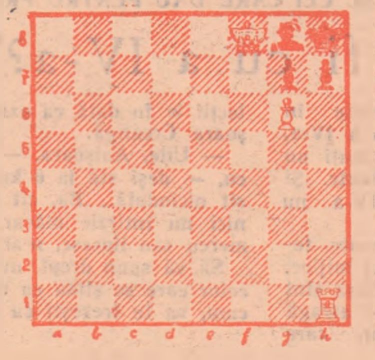
GHEORGHIȚĂ—REPORTERUL

ŞAH · ŞAH · ŞAH · ŞAH · ŞAH

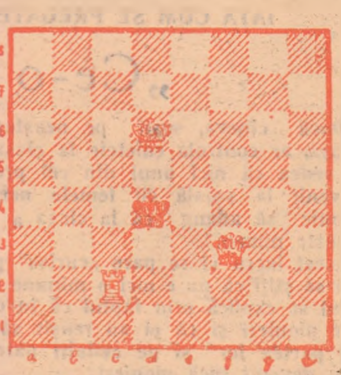
Concursul pentru dezlegatorii de probleme de șah

Problema nr. 7

Alb joacă și dă mat în 2 mutări
verificarea poziției :
Alb : Rf8, Th1, pg6 (3 piese)
Negru : Rh8, Ng8, pg7, și h7 (4 piese)

Problema nr. 8

Alb joacă și dă mat în 2 mutări
verificarea poziției :
Alb : Rd6, Df3, Tc2 (3 piese)
Negru : Rd4 (1 piesă)

Atragem atenția că termenul de trimitere a dezlegărilor se prelungește la 14 zile, în loc de 10 zile cum se anunțase anterior. Corespondența se va expedia pe adresa : Palatul pionierilor, Cercul de Șah — București, Șos. Cotroceni, raionul V.I. Lenin.

Publicăm acum dezlegările primelor patru probleme din concurs.

Problema nr. 1

1. Te6-b6 ! (cheia) are 3 variante la 1...R : Tb6 2. D:Cb5 ≠ 1...Cd4 2. Db2—b4 ≠ 1...C (oriunde) 2. Db2 ≠ f2 ≠.

Problema nr. 2

1. Dh7—h1 ! (cheia) are 3 variante la 1... R:T 2. De4 ≠ sau 1... Nh4 2. Df3 ≠ sau 1...N (oriunde) 2 Dh5 ≠.

Problema nr. 3

1. Dd1—d7 ! (cheia) are 2 variante la... 1... f4—f3 2. Dd2 ≠ sau 1...Re3—f3 2. Dh3 ≠

Problema nr. 4

1. Ce7—d5 ! (cheia) se amenință 2 De4 ≠. Are 2 variante, la 1...R:C 2. De4 ≠ sau 1... Rf5 2, Dh5 ≠.

Răspunsuri la CINE ȘTIE MAI MULT ?

SERIA A IV-a

PENTRU CLASELE A IV-A ȘI A V-A

Versurile sînt scrise de Mihail Eminescu. Iată strofa corectă :

Codrule cu **rîuri line**
Vremea trece, vremea **vine.**
Tu din **tînăr** precum ești
Tot mereu întinerești.

(Cuvintele culese cu litere negre arată unde au fost strecurate greșelile).

2. Domnul moldovean care s-a bătut la Feldioara a fost Petru Rareș. Dar el nu s-a bătut cu turcii ci cu austriecii.

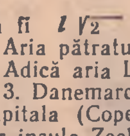
3. Cel mai înalt vîrf de pe pămînt este Djomolungrna (Everest) (8.882 m) din munții Himalaia. Cea mai mare adîncime din lume se află în Oceanul Pacific, în preajma insulelor Filipine (10.830 m). E limpede deci, că dacă am putea așeza Everestul în acel loc din Oceanul Pacific, apa ar întrece vîrful cu aproape 2000 metri.

4. Comun tuturor semințelor de plante este embrionul.

5. Dacă aruncăm în sus o pietricică ea cade întotdeauna pe pămînt. Aceasta, deoarece toate corpurile de la suprafața pămîntului sînt atrase spre centrul pămîntului, ca de un magnet. Dacă am putea duce un corp oarecare în centrul pămîntului, el își va pierde greutatea, deoarece nu mai are de cine să fie atras. Așa dar un corp cu greutatea de 1 kg la suprafața pămîntului, va avea greutatea 0 în centrul pămîntului.

PENTRU CLASELE A VI-A ȘI A VII-A

1. Se știe că oxidarea este procesul chimic prin care o anumită substanță se combină cu oxigenul. In cazul fierului, în urma combinării rezultă oxid de fier (Fe O) — rugina. Așa dar la greutatea fierului s-a mai adăugat și greutatea oxigenului, deci bucata de fier a devenit mai grea.

2. Desenul alăturat arată cum a rezolvat „Geometricus” problema :

Se poate demonstra foarte ușor că aria patratului mare este dublă ariei patratului mic.

Latura L, a patratului mare, este egală cu diagonala pătratului mic. Dacă însemnăm cu litera l latura pătratului mic, atunci diagonala acestuia va fi $l\sqrt{2}$ și deci : $L = l\sqrt{2}$

Aria pătratului mare va fi L^2, iar $L^2 = (l\sqrt{2})^2 = 2l^2$

Adică aria L^2 este de două ori aria pătratului mic.

3. Danemarca este statul care are teritoriul pe o peninsulă și capitala (Copenhaga) pe o insulă. Peninsula se numește Iutlanda iar insula Zeelanda.

4. Afirmația este greșită. Căldura se propagă în vid. Dovadă razele calorice care ne vin de la soare.

5. Se știe că culoarea părului, a irisului ochilor este dată de pigmenți. Lipsa acestor pigmenți face ca părul să fie alb și irisul foarte puțin pronunțat. Și dacă irisul nu este colorat, păienjenișul de vase sanguine se vede mult mai clar. Iată dar de ce iepurii albi au ochii roșii.

Redacția și administrația : București Piața Scînteii, tel 7.61 00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin”. STAS—3452